

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 10. De potestate executionis impedita per Ecclesiastiam censuram,

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

Qua censura Ecclesiastica impeditur iurisdictionis executionem.

SECTIO POSTERIOR.

110. **N**Otandum est secundo, excommunicationem esse duplicem: vnam generalem, quae generaliter fertur in eum, qui hoc vel illud fecerit, aut facere omiserit: alteram specialem, qua aliquis excommunicatur nominatim. Id est, expresso proprio nomine ipsius, aut saltem appositis aliquot signis, quae ipsum tam speciatim designent, quam si proprio nomine exprimeretur: ne eam autem impedire eam de qua agimus, potestatem executionis, exceptis duobus casibus, propter decretum Concilij Constantiensis, quo Christi fidelibus indulgetur communicatio in Sacramentorum admittatione & susceptione cum Ecclesiastica censura innodato: nisi illa contra ipsam speciatim & expresso fuerit Iudicis autoritate publicata: aut nisi incurta sit ob Clerici percussione ita notoriam, vt nulla tergiversatione celari possit, nec iuris suffragio excusari. Quod decretum non inuenitur quidem inter acta Concilij Constantiensis: autoritate tamen virorum fide dignorum, qui eidem Concilio interfuerunt, fuisse in eo constitutum, & deinde à Martino quinto in perpetuum confirmatum docet D. Antonius par. 3. tit. 25. cap. tertio, verba quibus conceptum est referens: quod etiam faciunt alij nonnulli: differenter tamen, prout notatum est à Couarr. ad cap. Alma mater. parte 1. §. 2. num. 7.

111. Alij enim referunt illud cum D. Antonino, secundum tenorem antiquum prout editum est in ipso Concilio Constantiano. Inter quos sunt Caietanus & Sotus: *ille in verbo excommunicationis. cap. vi. versu Minor excommunicatio. & hic in 4. dist. 22. quest. prima art. 4.* eoque modo ad evitanda scandala, & multa pericula, subueniendum quae timoratis conscientijs, per illud indulgetur fidelibus, vt in administratione vel susceptione Sacramentorum, vel alia communicatione nullum vitare teneantur praetextu cuiuscumque sententiae aut censurae Ecclesiasticae: nisi haec aduersus illum fuerit à Iudice publicata specialiter, & expresso: aut nisi eam incurrit ob Clerici percussione ita notoriam, vt nulla tergiversatione celari possit aut aliquo iuris suffragio excusari.

Alij autem referunt secundum tenorem innouatum in Concilio Basiliensi sessione 20. Inter quos sunt in eodem num. 7. Couarr. alios referens, & Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 55. & ad cap. 1. §. labores, de penitentia distinct. 6. num. 10. Quae innouatione illud immutatum est, quod cum secundum antiquum tenorem peracturam communicatio, etiam in diuinis cum omni excommunicato generaliter, donec specialiter & expresso contra eum sit excommunicatio à Iudice denunciata: aut nisi incurta sit ob Clerici percussione ita notoriam, vt nulla tergiversatione celari possit: secundum tenorem nouum, talis fiat privilegij restrictio, vt communicatio non permittatur cum vilo, cuius excommunicatio notoria fuerit. Quod cum ita sit, difficultas mouetur, secundum quem tenorem ex illis duobus, hodie excipiendum sit memoratum decretum. De qua re in vtramque partem auctores loco citato proponit Couarr. nec audet quidquam simpliciter definire: quamquam magis propensus est in eam partem, vt putet accipiendum esse secundum tenorem antiquum. Et id merito: quia vt tum ipse, tum etiam Sotus loco cit. & in praecedenti distinct. 1. qu. 5. art. 6. propos. 4. bene notat, vsus inualuit vt id ipsum decretum retineatur secundum illius antiquum tenorem; & sine metu retinentum esse addit ipse Sotus. Non enim obstat constitutio Concilij Basiliensis, quae (vt Nauar. notat in Ench. c. 2. n. 35.) est vsu recepta tantum secundum tenorem antiquum, cuius est confirmatio, non autem reuocatio, ex D. Antonino, in sine citati cap. 3. Accedit quod (vt bene aduertit Couarr. in sequenti num. 9.) si constitutio Concilij Basiliensis accipitur prout verba illius sonant, tanquam prohibens communicationem cum quouis excommunicato notorio; parum consentanea sit fini ad quem dirigitur: nempe ad evitanda scandala, multaque pericula, & subueniendum conscientijs timoratis, prout initio eiusdem constitutionis dicitur.

Nam passim plerisque in locis obuij sunt notorij haeretici, aut simoniaci, alijque criminosi à iure excommunicati,

quorum communicatio si vitanda sit, vix possunt scandala & pericula abesse, & conscientiarum timoratarum adesse tranquillitas: ita vt, quantumuis esset verbis haerendum, dici possit cum Nauar. in sine citati num. 35. necessitatem communicandi passim & negotiandi cum haereticis, simoniacis, alijque excommunicatis notorij, in multis regionibus, id quod non est lege licitum, facere licitum. Extra De regulis iuris.

Adhuc mouetur alia difficultas hic explicanda. An ille in quem nominatim excommunicatio fertur cenferi debeat eo ipso non tantum nominatim excommunicatus, sed etiam nominatim denunciatus.

De ea autem auctores & rationes proponit in vtramque partem Nauar. ad cap. 1. §. labores. De penit. dist. 6. num. 22. 23. & 24. eorumque sententiam sequitur, qui volunt non esse censendum denunciatum, nisi data in ipsum sententia, fuerit publicata. Tam quia omnium fere vsus habet (inquit ille) vt nemo vitetur ob excommunicationem speciatim in ipsum laicum, donec denunciatur vitandus: consuetudo autem est optima legum interpret. cap. dilectus. De consuet. Tum quia propositum Concilij Constantiensis decretum, constitutum est ad vitanda scandala & pericula quae timoratis conscientijs contingere solent. Quae autem eiusmodi contingere possent ex obligatione vitandi excommunicatos generaliter, antequam specialiter Iudicis autoritate publice denuncietur vitandi: contingere pariter possunt ex obligatione vitandi excommunicatos specialiter, antequam similiter denuncietur: vt vobis enim modo siue generaliter, siue specialiter lata sit excommunicatio, effectus eodem sortitur. Vnde merito putandum est nos ab vtraque obligatione liberari per idem decretum; quod, cum sit lex fauorabilis, debet interpretatione extendi potius, quam restringi: iuxta regulam 15. iuris in Sexto.

Quamquam tamen si excommunicatio à Iudice publice in aliquem nominatim feratur nulla videatur alia denuntiatio expectanda, vt excommunicatus cenferi vitandus; quia nominatim excommunicari in publico: idem est ac nominatim publicari, seu publice denunciari excommunicatum esse. Eandem sententiam pluribus alijs in eam citatis sequitur Georgius Sayrus in tomo primo thesauri casuum conscientiae. lib. 2. cap. 12. num. 16.

Iam quod in hac re de excommunicato dicimus, similiter dicendum est de interito alijs censuris, nominatim denunciato: nempe in Sacramentorum susceptione vitandum esse, si suspensio talis sit, per quam ei prohibeatur generaliter vsus omnis officij Ecclesiastici, aut specialiter vsus officij Sacramenta ministrandi: aut interdictum sit tale, quo ei tam actiua, quam passiva participatio Sacramentorum prohibeatur.

Hoc patet ex eo quod Concilij Constantiensis decretum vniuersae de censuris denunciatis loquatur secundum vtramque verborum formam tam nouam, quam antiquam, quibus ipsum conceptum esse referunt auctores memorati in praeced. num. 111. Videri potest Nauar. in cap. 1. §. labores. De penitentia, distinct. 6. à num. 12. ad 21. vsque.

CAPVT DECIMVM.

De potestate executionis impedita per Ecclesiasticam censuram.

SUMMARIVM

114. Absolutionem sacramentalem datam ab excommunicato nominatim denunciato esse nullam.
115. Valere autem datam ab alio excommunicato, si praeter censuram nihil aliud, eum impellit.
116. Tale in ratione censurae non peccare, cum absolutionem dari iuste petenti eam.
117. Aliquando valida esse potest confessio facta excommunicato nominatim denunciato, aut publico Clerici percussori.
118. Quid requiratur denunciatio censurae impediens potestatem executionis.
119. De notitia talis denunciationis, requisita ad idem impedimentum efficiendum.
120. De notitia percussione Clerici necessaria, vt censura propter illam incur-

- incurfa impediatur potestatem executionis.
 121. Quid sit notorium sine iuris, sine facti.
 122. De quo notorio, in suo decreto Concilium Constan. loquatur, quodque raro tale contingat, quale idem Concilium requirit.

114. **D**e hac congruentur ante dictis occurrit dicendum cum Nauarro in Enchir. cap. 9. num. 6. absolutionem datam ab excommunicato, vel suspensio, vel interdicto nominatim, Iudicis autoritate denunciato, nihil valere: ita ut confessio, super quam data fuerit, iterari debeat; quia talis repellitur à Iudicis officio, ex cap. Exceptionem. De exceptionibus: & sententia illius, ex cap. Ad probandum. de sententia & re iudicata, est infirmata, id est, reputanda irrita, iuxta glossam in v. bo callata (pro quo lib. 3. de matrimonio disput. 22. num. 36. Sanchez. alia iura citat) idemque iudicandum de eo, qui incurrit in censuram ob sacrilegam manus iniectioem in Clericum ita notoriam, ut nulla tergiversatione celari possit, nec per aliquod iuris remedium excusari: quantumcumque non sit nominatim denunciatus.

115. **Q**uod verò attinet ad ceteros censuram annodatos etiam illo modo notorios, dicendum est valere absolutionem ab eis datam, nisi aliquid aliud interueniat, unde valor illius impediatur. Cum enim tolerentur ab Ecclesia per memoratum privilegium; actus, quos illi exercuerint ratione publici officij Ecclesiastici, ob id non suam valorem, prout cum Panormit. & Felino in supradict. cap. Ad probandum, communiter resoluti Nauarrus ait in sequenti num. 7. per legem Barbarius Philippus. ff. de officio pratoris. & per cap. 1. §. Verum tamen. tercia quaest. 7. Plures ita resoluentes Sanchez refert in praeced. num. 3. Si quis obijciat excommunicatum non denunciatum, perinde ac denunciatum extra Ecclesiam esse. Respondendum est cum Felino, dignitatem, non personam facere, quod quis valide exerceat actus sui officij: excommunicatum autem non denunciatum, quantumuis sit notorius (de qua re idem Sanchez in sequent. num. 43. & 44.) dummodo non sit notorius percussor Clerici, toleratur in officij sui dignitate & usu, valentque per ipsam gesta: ita ut audiendi non sint, qui negant confessionem illi scienter factam, esse validam; sicut & qui negant ipsum posse excommunicare, aut ab excommunicatione absolueri, quasi ab illo geri quidem possint pertinentia ad iurisdictionem in temporalibus, non autem in spiritualibus; de qua re idem Sanchez in ead. disput. 22. n. 34. & 35.

116. **A**d illud verò quod obijci potest ex cap. Illud §. Licet, de Clerico excommunicato, illicitum esse excommunicato Sacramenta ministrare: & in memorato Concilij Constan. decreto expressè haberi, excommunicatos in nullo per ipsi releuari: unde sequitur illos perinde ac antea peccare ministrando: ita ut quæquæ eorum ad id inuitare, sit ad peccatū inducere: quod non licet. Respondendum est; hoc ipso, quod non excommunicatis facta est potestas suscipiendi Sacramenta ab excommunicatis, relicta in his esse potestatem ea illis ministrandi: quandoquidem maneret alioqui eadem difficultas suscipiendi, quæ fuit ante Concilium ipsum Constantiense: neque esset per illud consultum conscientijs timoratis: non enim quietas & sine scrupulis esse ceteringeret, sollicitando tales ad id, quod non posset ab illis sine peccato præstari. Adde quod ex ea potestate facta fidelibus, excommunicati non censentur releuari per decretum Concilij Constantiensis, sed potius restricti: cum onus, de quo se propter excommunicationem excusare poterant, sustinere cogantur: sicut nec releuantur debitores, sed restringuntur potius, cum creditoribus permittitur debitum ab ipsis repetere: neque impediuntur soluere, alioqui futuri melioris conditionis, quam essent non excommunicati.

Adverte autem hanc excommunicati excusationem à peccatis, requirere ex parte quidem ipsius, ut poeniteat ipsum peccati, propter quod in censuram incurrit: imò & cuiuscumque alterius mortalis, quo conscientiam suam gravatam sentit: sine qua poenitentia, nec liceret non excommunicato, conscio sibi peccati mortalis, tali administrationi se ingerere, iuxta post dicenda in cap. 14. sect. 2. Ex parte vero alterius à quo inducitur ad ministrandum, ut is habeat iustam causam inducendi: quia dispensatio per memoratum decre-

tum facta, ne teneatur in Sacramentorum usu excommunicatum vitare, requirit iustam causam ut valeat: cum facta sit in iure diuino, sicut & facta in voto, vel iuramento. Christi enim præceptum est de eadem euitatione Matt. 18. illis verbis, Si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi tanquam Ethnicus & publicanus.]

117. **H**is addendum est quod in sequenti num. 46. adhuc tradit Sanchez notatu dignum pro praxi: validam esse posse sacramentalem absolutionem datam ab excommunicato nominatim denunciato, aut à percussore Clerici notorio, quando in audiendis confessionibus exponitur in loco, ubi impedimentum ipsius communiter ignoratur. Tunc enim concurrunt communis error, & titulus putatiuus, à legitimo superiore collatus, unde iurisdictionem acquiri sufficientem ad validitatem confessionis, habitum est in praecedentibus cap. 8. dubio nono. Si tamen id ipsum quod communiter ignoratur, confitens sciat, confessio ipsius erit inualida: non quidem ob defectum iurisdictionis, sed propter obicem quem ponit peccans mortaliter communicando in diuinis cum excommunicato, quem secretum tenetur secreta vitare, iuxta cap. Cum non ab homine. De senten. excommunic. id eoque & in confessione illi fecerit facta. Quamquam potest excusari inuincibiliter ignorans non licere tali confiteri, aut etiam graui necessitate urgente coactus id facere, tanquam suo pastori, cum illum habere nequeat, qui sibi subueniat. Nam quod non est licitum in lege, necessitas facit licitum. Extra, de regulis iuris regula quarta.

APPENDIX ad antedicta, cuius prior pars est de denunciatione censuræ, requisita ut hac in foro interno impediatur executio iurisdictionis.

Antequam ad sequens caput veniamus, addendum est pro praxi, quid censuræ denunciatio requiratur, ut impediatur potestatem executionis; & quam Clerici percussio censetur notoria, ob quam incurfa censura adferat idem impedimentum.

118. **A**tque de priore sciendum est, quod attigit Henriquez in Summa Theologiae moralis libro 13 capite 5. §. 1. littera (E) ipsam requirere, ut quis publicè & notoriè proprio nomine, aut ex alijs indubitatis signis illum certò demonstrantibus declaretur excommunicatus, aut alia censura irretitus: qualis declaratio censetur esse ea, quæ solet fieri in Ecclesia tempore Missæ, aut pro tribunali, Iudice coram multis fulminante talem sententiam, aut etiam literis declaratorijs censuræ, à tali certa persona incurfæ, affixis in loco publico iuxta consuetudinem regionis. Nec sufficit aliquem domi priuatim declaratum esse excommunicatum, aut alia censura innodatum, quoniam talis declaratio non est publicatio. Nec etiam sufficit, publice declaratum esse tale, qualis cognitus consequenter cognoscitur excommunicatus esse, ut cum quis publicè de hæresi nominatim damnatus est: requiritur ut expressè à Iudice declaratus sit, nominatim incurfisse in excommunicationem, prout docet Nauarr. in miscell. 47. de oratione num. 2. & in lib. 5. consiliorum, tit. de hæreticis consil. 15 num. 2. quoniam, inquit ille, aliud est hæreticum esse, & aliud esse excommunicatum; & per consequens aliud denunciatum esse excommunicatum: adeo ut non omnes qui sciunt aliquem esse hæreticum, sciant esse eo ipso excommunicatum. Quamquam tamen ratione periculi infectionis, dubium non est, illum esse iure diuino vitandum, dicente D. Ioan. in sua 2. Epistola. Si quis venit ad vos, & hanc doctrinam non adfert, nolite eum recipere in domum, & Aue ne ei dixeritis. Nec porro sufficit quod quis sufficienter cognoscatur de numero esse eorum, in quos publicata est à Iudice aliqua excommunicatio, nisi in tali sententia ille notetur expresso nomine proprio, vel appositis circumstantiis, quæ illum certò demonstrent; cum aliter cenferi non possit nominatim denunciatus. Pro quo auctores Georg. Sæyrus citat. lib. 2. thesauri casuum conscientie. cap. 12. num. 17. Unde sequitur quod ex Astensi habet Syluester. Excommunicatio. 5. num. 8. Si Papa excommunicet Titum cum fautoribus suis; illum esse vitandum, non item istos, quousque nominatim specificentur per publicam denunciationem, quam Concilium Constan. requirit ad obligationem euitandi excommunicatum.

119. De qua obligatione addendum est, requirere talis denunciationis notitiam probabilem: qualem habere censetur, non modo is, qui audiuit sententiam denunciari: sed etiam is, qui ex fama publica, aut testificatione ipsius excommunicati, aut Episcopi, vel Parochi à quo denunciatus est, aut alterius viri fide digni id didicit. Authores ita sentientes refert Sayrus in sequenti num. 22 & 24. Pro quo facit, quod per solam famam publicam cognoscens se excommunicatum esse, debeat à diuinis abstinere, ex cap. illud. §. Licet. De clerico excommunicato.

Item quod cum eo, quem publica fama est: verissime Clericum, non sit communicandum, aut eam se de eo ad arbitrium Episcopi purgauerit, aut ad cautelam absolutio- nis beneficium consecutus sit: ex cap. Cum desideres. §. Secunde quaestio. De sent. excommunicati. Nec refert quod fama publica non de certam notitiam: quia in casu spectante ad animae salutem (qualis est hic noster de euitatione excommuni- cationis) illa est sufficiens testimonium, donec facta inquisitio- ne, de contrario probabiliter constiterit: quandoquidem in dubijs, ubi de periculo animae agitur in utroque foro, tutior via est eligenda; ut annotant Canonistae ad memoratum cap. illud, et sic Couar. ad cap. Alma mater. 1. parte §. 2. num. 4.

Ceterum si coniecturæ probabiles haberentur, quod talis fama esset falsa, ut si deprehenderetur eam esse sparsam ab aemulis illius qui fertur denunciatus, aut ab hominibus parum fide dignis, aut certe fide dignis quidem, sed qui decepti fuerint; tunc non est obligatio eum vitandi, iuxta Palud. in 4. dist. 8. quaestio. 6. art. 2. verba res ignorata: & Syluestrum in verbo Excommunicatio §. numero 28. praeferentem cum in tali casu persuaderi, non sit prudentis, sed leuis corde: de quo Ecclesiastici 19. Qui credit cito, leuis corde est. Idem dicendum est, cum is qui sciebatur denunciatus, communiter habetur pro absoluto, aut vero simile est absolutum esse: ut quando vir integer vitae esse, anima que suam curam gerere facis apparet; longumque tempus affluxit, ex quo denunciations fuit: quod ex Panorm. & aliis Canonistis habet Couar. in sequenti numero 6.

Posterior pars de notitia excommunicationis incurse ob Clerici percus- sionem, necessaria ad impediendum eam, de qua agimus, potestatem execu- tionis.

120. De posteriori nobis proposito ad explicandum, constat ex decreto Concilij Constantiensis duas illud requiri. Vnum, ut adeo manifeste constet aliquem in eius- modi excommunicationem incurrisse, quod nullo modo (sive ut habet ipsam decretum) nulla tergiversatione celari possit. Alterum ut notorium sit, Clerici percussorē nullo iuris remedio se excusare posse: quæ duo cum ratio concur- rant, ratio etiam, sic excommunicatum aut denunciatum vitare tenemur.

121. Ad cuius rei euidentiam notandum est, duplex notorium distingui, ut pluribus explicatum habes apud Angelum, & Syluestr. in verbo notorium. Vnum iuris, de quo aliquis in iudicio clara indubitataque probatione conuictus est, aut per sententiam Iudicis condemnatus, aut quod ipse sponte confessus est. Alterum vero facti, cuius testis est sensus, nec datur locus inficiationi. Quæ definitio, iuxta Nauarr. in Enchir. cap. 25. num. 73. sic accipienda est, ut sensus sit, notorium facti esse illud, quod euidenter scitur à maiori parte populi vicinorum, aut Collegij, dum modo in eo sint saltem decem (quot scilicet requiruntur ad constituendum populum, iuxta cap. Vno. 10. quaestio. 3. finali. vnde Glossa finalis id colligit) ita ut notitia pauciorum quam sex, nunquam faciat notorium facti. Nec etiam notitia sex hominum illud facere possit, nisi hi sint maior pars illius congregationis, respectu cuius dicitur notorium; prout Nauarr. ibidem probat contra Syluestrum; qui ex eo quod decem homines constituunt populum; definit in parochia etiam mille hominum notitiam quam sex viri graues habent, facere notorium facti: quia oporteret alioqui (quod absurdum est) numerare vniuersum populum ad cognoscendum an maior pars nosset factum. Cui rationi obstitit, quod vix vnquam talis necessitas numerandi contingat: cum locutio famosa ex rei euidentia proueniens, ut solet in no-

torio facti, vix esse possit, quin sine difficultate intelligatur notitiam esse maioris partis populi eiusdem viciniae, aut Collegij.

122. Quæ cum ita sint, Couar. ad c. Alma mat. p. 1. §. 2. n. 9. in fine. secutus Cosmam in Pragmatica sanctione, sentit notorium iuris non sufficere ad obligationem euitandi Clerici percussorem, sed requiri notorium facti: quod exprimitur in decreto Concilij Constantiensis: cuius verba sunt hæc, Adeo notorie constiterit incidisse, quod factum non possit aliqua tergiversatione celari, nec aliquo suffragio (iuris nempe vel rationis) excusari. Quæ duæ conditiones satis ostendunt quod proposuimus, ratio posse contingere notorium, quod requiritur ad obligationem vitandi in Sacramentorum participatione, Clerici percussorem: præsertim cum suffragium illud esse possit, non modo verum, ut quod aliquis ad sui defensionem Clericum percussorē: sed etiam appa-rens, & disputatione sustentabile, ut loquitur Syluestr. Id probans: quia nihil alioqui in hacre decretum Concilij Constantiensis concederet: quandoquidem sine eo, verum suffragium per se sortiri effectum suum liberandi, siue ipsum ab excommunicatione, siue alios ab obligatione ipsum vitandi. Plenam notitiam eiusdem excommunicationis tanquam antecedentis necessariam; & multis alijs in hac disciplina adferentem luce in tra Jemus peculiari tractatu addito ad calcem huius libri.

CAPV VNDECIMVM.

De potestate executionis impedita per casuum reser- uationem.

S V M M A R I V M.

- 123 Origo & ratio reseruationis casuum.
 124 In quo consistat talis reseruatō, & quod sit idē interpretanda sit.
 125 Superiores cum restrictione qua voluerint, iurisdictionem suam committere possunt: quod inferiorum Ordinatio: facere non conuenit.
 126 Peccata venialia à nullo reseruari proprie possunt, sicut nec mortalia, iam alias debite confessa.
 127 Mortalia autem non dum confessa, non omnia, sed ea tantum, quæ expedit ad commune bonum Ecclesie, reseruari possunt respectu inferiorum Ordinariū.
 128 Peccata quæ interiora tantum sunt, etsi possint, non tamen conuenit reseruari.
 129 Peccata reseruata a Papa.
 130 Excommunicationes eidem reseruata in Bulla Cæna Domini.
 131 Reseruata in Decreto & Decretalibus.
 132 Reseruata in Clementinis Extraneantibus.
 133 Reseruata extra corpus iuris.
 134 Peccata in particulari reseruata Episcopo.
 135 Peccata cum censurâ Episcopo reseruata iure, vel consuetudine communi, & de restrictione cum qua reseruata sunt.
 136 Peccata eodem modo eidem reseruata sed sine censura.
 137 De ampliatione in eis facta à Syluestro & Nauarro.

123. Sicut per Superiorem Prælatum Sacerdoti absoluturo exhiberi oportet materiam remotam, quæ est persona absoluenda; ita necessarium est exhiberi materiam propinquam, quæ est peccatum mortale: ita ut nemo inferiorum Sacerdotum quemquam à mortali absolueret possit, nisi iurisdictionem in eum accepit à Superiore. Vt autem Superiores non sint ieiuncti absque discrimine omnes suos subditos omnibus Sacerdotibus, quos in partem suæ sollicitudinis assumunt; nec subiiciunt omnia peccata eorum nem subditorum: sed ex eis tot subtrahunt, quot intelligunt sufficere ad consulendum salutem fidelium, & ad bene regendam & moderandam Ecclesiam. Ex quo fonte orta est peccatorum reseruatō: pro qua aduersus hæreticos Sotus in 4. dist. 18. quaestio. 2. art. 5. circa 2. argumentum: vrget rationem regimini, quæ exposcit grauiora peccata grauiori iudicio subiicijum ut melius corrigi possint, & commodius aduersus ea remedium adhiberi, si perniciofa sint reipublicæ: tum ut nefarij homines à patrandis talibus sceleribus maiori metu reuocentur. Et verò nobis sufficit, quod eadem reseruatō expressè approbetur in Conc. Tridentino sess. 14. cap. 7. tanquam magno opere pertinens ad populi Christia-